

CAPÍTOL 16

El bisbe, acompanyat del nunci, es va presentar a casa dels pares de la Camil·la per demanar l'adreça de París on podrien trobar la seva filla.

Els pares estaven assabentats de tot el rebombori que s'havia organitzat al convent i estaven espantats. A ells també els havia colpit molt aquella pintura, que, quan la Camil·la els hi va mostrar en van quedar meravellats. No entenien res, i abans de deixar parlar als dos monsenyors, van explicar que quan ells van lliurar el quadre a en Llorenç, no era així. Estaven convençuts que algú hi havia pintat a sobre per comprometre la seva filla.

—Així —començà dient el bisbe—, tot era una conxorxa, una confabulació, una maquinació burlesca per enganyar el jurat? Volien fer creure que el quadre l'havia pintat un altre?

—Miri monsenyor —començà la mare—, vostè sap perfectament en quin món vivim. El món és dels homes, els homes fan i desfan a voluntat. Les dones no hi tenim res a dir, som un zero a l'esquerra. Vostè coneix els membres del jurat que havien d'avaluar les obres presentades. El meu germà també els coneix i va avisar a la Camil·la que hi tenia poc a fer, que per molt bona que fos la seva obra, mai li atorgarien el premi. Mai col·locarien l'obra d'una dona a l'església. Les dones sempre hem estat maltractades des del primer llibre de la Bíblia que fa culpable a Eva de tots els mals del món, quan Adam fou tan culpable com ella.

—Amb això, monsenyor —intervingué el pare—, la Mercè vol dir que si l'obra de la Camil·la s'hagués presentat amb el seu nom no l'hagueren escollit. Per això va haver de buscar algun home que ho fes per ella. El que no entenem és com i qui va retocar el quadre per pintar-hi una cosa així.

—Bé —acabà el nunci—, això és el que volem esclarir, i per això som aquí. Necessitem l'adreça de la Camil·la, anirem a París a trobar-la i li demanarem explicacions.

La mare de la Camil·la va obrir el calaix de dalt del bufet i va treure un paper amb l'adreça del taller de l'August— aquí té l'adreça, i això sí que li puc demanar, doni-li molts records de part de tots.

—August Rodier? —va exclamar el bisbe admirat, mirant el tros de paper amb l'adreça— però, aquest és un dels millors pintors del moment a França i m'atreviria a dir del món. La Camil·la és aquí?

—Sí senyor, i ens va escriure dient que el senyor August n'estava molt content de la seva traça.

El bisbe era un home culte, tenia moltes coneixences, però cap de tanta anomenada i va quedar molt sorprès que aquella vaileta treballés en aquell taller tan

ben considerat. Feia dos anys que havia demanat un pressupost per fer un quadre per a una església d'un altre poble, però finalment no el van encarregar perquè era massa car. El concepte que s'havia format de la Camil·la començava a canviar...

Es van acomiadar dels pares de la Camil·la i es van dirigir al convent per tal de recollir el quadre polèmic. El van desmuntar i el van enrotllar. Dos dies després, van viatjar a París.

El viatge va ser ràpid, el tren era una meravella. El bisbe recordava aquells llargs viatges en carruatges per camins polsosos, que tot i ser més jove, el deixaven baldat.

A París els va rebre el bisbe de la ciutat, a qui ja havien avisat de la seva arribada. Li van fer saber que havien de tractar un assumpte d'extrema gravetat i màxima confidencialitat.

Aquest ja els esperava neguitós a l'estació d'Orsay amb el seu carruatge, en el que es van traslladar a la seu de l'arquebisbat de París on s'allotjarien. Aquella mateixa tarda van enviar una citació al taller de l'August per demanar la compareixença de la Camil·la sense més explicacions.

En Rémy, va rebre la citació amb sorpresa, no s'esperava trobar un home amb sotana negra a la porta, i la va donar a l'August.

La Régine arribava en aquell moment i va preguntar què hi feia un capellà al taller de l'August.

—Mira, ha portat això, ara l'anava a obrir, potser em volen fer algun encàrrec. —va dir l'August il·lusionat.

Un cop llegit l'exigu missatge va quedar capficat.

—És per la Camil·la, l'han citat demà a les deu a l'arquebisbat...

La Régine ho va voler llegir, però no hi deia res més.

—Què li deuen voler? —va murmurar— jo l'acompanyaré, no vull deixar-la sola en mans de l'església.

—Està fent les últimes pinzellades, ara quan acabi la faré venir. —va comentar l'August en veu baixa.

Va Obrir la porta i cridà en Paul.

—Paul, tan aviat com la Camil·la acabi, digues-li que vingui aquí, i encarrega't tu de netejar-li els pinzells.

—Molt bé, senyor August.

La Régine va apuntar la possibilitat que algú hagués notat l'estat de gravidesa de la Camil·la, però això no era motiu per citar-la a declarar i menys a l'església.

No van tardar massa a obtenir la resposta. La Camil·la havia rebut una carta de la Caterina aquell mateix matí on li explicava tot el rebombori al convent i com en Llorenç l'havia acusada a ella. Per tal que estigués preparada, també li va comentar la intenció que tenia el mateix bisbe en persona d'anar a París a parlar amb ella.

—Mira —li va dir l'August—, t'han citat a l'arquebisbat demà a les deu del matí, tens idea de què volen?

—Sí —contestà la Camil·la, deixant palplantats als seus interlocutors—, serà molt divertit.

I els hi explicà com a resultes de la violació que va patir, havia planificat la seva revenja.

M'han dit que es va organitzar un gran rebombori, i que quan la Caterina em van escriure, en Llorenç, el que em va violar, havia desaparegut. Em sap greu no haver pogut veure la cara de la gent quan sor Aurora va netejar el guaix, m'ha dit que va llençar un crit i va caure de cul. Ha, ha, ha!

Sí —va dir la Régine—, potser un bon escarment, però imagino que ara l'església voldrà trobar un boc expiatori per carregar-li els neulers. Et faran moltes preguntes i t'acusaran de sacrílega.

—Legalment, el quadre el va pintar en Llorenç, per molt que ell em vulgui acusar, ell n'és el responsable. Aquesta nit, en ben sopat li demanaré a la Margot si em vol ajudar a preparar-me una bona defensa, tot i que ja tinc bastant pensat el que els hi vull dir.

L'August restava pensatiu en un racó i de sobte es va esclafir en una gran rialla. — A mi també m'hauria agradat molt veure la cara de la gent, has estat molt enginyosa Camil·la et felicito —i dirigint-se a la Régine li va dir—, ja m'explicaràs la cara del clero quan ella els sermonegi, aquesta mossa els posarà a lloc, si no ja ho veuràs.

—Déu t'escolti August, però jo ara mateix, ganes de riure no en tinc gaires.

Aquell vespre, les noies de la dispesa es van dedicar a donar ànims i consells a la Camil·la, i la Margot va desplegar tot el seu coneixement en matèria jurídica per ajudar-la. La Camil·la li va explicar tot el seu argumentari, i la Margot el va trobar força correcte, tot i que ella estudiava lleis humanes, no divines. No sabia cap on es dirigiria l'interrogatori eclesiàstic.

L'endemà, puntualment a les deu, la Camil·la acompanyada de madame Régine es va presentar a l'arquebisbat de París. Va mostrar la citació i un capellànet jove les va acompanyar a una sala gran amb una taula llarga i estreta on, esperaven asseguts en sendes butaques dos homes d'edat abillats amb vestimentes porpra.

Madame Régine es va presentar com la seva dispesera i va demanar permís per assistir a l'interrogatori, permís que va ser concedit.

El bisbe català va prendre la paraula en el seu idioma deixant a madame Régine fora de joc.

—Hola noia, tu deus ser la Camil·la, oi?

—Sí senyor, perdó, vull dir monsenyor.

—Suposo que ja saps per què som aquí.

—Més o menys, monsenyor.

—Estàs implicada en una acció sacrílega molt greu.

—Contra quin manament de la llei de Déu he pecat, monsenyor? —es defensà ella.

El bisbe va començar a remoure's de la trona amb inquietud i va fer com si no l'hagués sentit.

—T'hem citat aquí perquè et defensis de les acusacions que se t'imputen. Vols dir alguna cosa en defensa teva?

—Primer de tot, els vull dir que la víctima sóc jo, no ho oblidin. En Llorenç em va violar i aquí teniu el fruit del seu delicte —va dir la Camil·la assenyalant el seu ventre —, no sé quina història us han explicat.

—D'acord —va dir el bisbe—, però això ja ho dictaminarà un jutge. Aquí venim perquè ens donis una explicació del fet que tu hagis fet aquesta pintura sacrílega.

—Si no es té en compte que jo sóc la víctima, em costarà molt defensar aquesta pintura. Jo vaig buscar la manera de fer pagar a en Llorenç tot el mal que em va fer, posar totes les cartes a sobre la taula perquè tothom ho veiés i hagués de reconèixer tots els seus errors. Havia de fer una cosa revolucionària, una cosa que no passés desapercebuda, que cridés l'atenció, i com que era per a una bona causa, tinc per segur que Déu Nostre Senyor em perdonarà.

—Però, filleta de Déu —exclamà el bisbe—, com vols que et perdoni d'una injúria tan repulsiva com aquesta?

—Amb tots els respectes monsenyor —afegí la Camil·la—, el sexe és una pràctica consubstancial de tots els animals, inclosos els humans, a través del sexe es genera la vida. Déu ens va manar, creixeu i multipliqueu-vos. Un manament que, per cert —aquí va abaixar una mica la veu— no compleixen ni les monges ni els capellans.

—Nosaltres hem consagrat la nostra vida al Senyor i només ens devem a ell —la va intentar corregir el bisbe—. La carn embruta l'ànima, i per això l'evitem.

Embruta? Què hi ha de brut en el sexe? Creuen que Jesucrist no va tenir mai experiències sexuals? En aquell temps el sexe no estava mal vist com ara, era normal. Per això no hi ha referències a la vida sexual de Jesús, perquè era una cosa tan normal com pixar, que tampoc se'n parla enlloc.

Els dos eclesiàstics se senyaren alhora, maquinalment, no estaven acostumats que una vaileta jove com la Camil·la els parlés amb tanta claredat.

—Filla meva, has de mirar de dominar aquest llenguatge. Una noia bonica com tu no hauria de parlar com un carreter.

La Camil·la va continuar el seu discurs sense immutar-se, com si sentís ploure.

—Els romans crucificaven a la gent completament despullada, per més escarni, tot i que la nuesa no era el pitjor, evidentment.

El bisbe es va adonar que la Camil·la no era una nena qualsevol. Va veure que era una noia llegida, que parlava amb molta seguretat i sabia el que es deia.

—A les dones també les crucificaven nues, però a elles les clavaven de cara a la creu, perquè no les hi volien veure el sexe, eren igual de cíncics que ara. El fals puritanisme de l'Església catòlica va començar a pintar a Jesús crucificat amb un tros de drap per tapar-li els genitals, però és una representació completament falsa, no s'ajusta a la realitat. A tots els condemnats els crucificaven nusos.

—Però, Camil·la, una cosa és representar-lo nu, i una altra amb aquest penis erecte, tal com tu l'has representat.

—Quan el vaig pintar, en cap moment pensava que estava pintant el fill de Déu. Jo estava pintant el meu agressor, per això vaig buscar al màxim la semblança amb el model. A més, ell, seguint amb la seva megalomania, li agradava poder dir que s'havia autoretratat perquè no havia sigut capaç de trobar un model millor que ell. Aquest

penis em va travessar provocant-me un dolor físic i moral que, vostè com a home, no pot entendre. El vaig pintar en una descàrrega de ràbia i d'impotència descomunal, pensant només en el moment que es descobrí i la cara que faria ell, més per fer justícia que per ganes de venjança.

—Sí, però mai vas pensar que estaves pintant la representació de Jesús?

—Me'n vaig adonar quan ja estava fet, però tampoc ho vaig veure tan greu. A catequesi em van ensenyar que Jesús era font de vida. Un penis erecte és font de vida, sense erecció no hi ha penetració, sense penetració no hi ha fecundació, i sense fecundació no hi ha vida.

—Però Camil·la, els evangelis volen dir que Jesús era font de vida eterna, no de vida terrenal.

La Camil·la ja havia agafat arrencada i no se'ls escoltava.

—El que fa mal a la societat actual és que he trencat un tabú. Que Jesús no hagués tingut mai sexe no ho posa a cap dels evangelis, al contrari, es feia amb prostitutes, com Maria Magdalena, que el va acompanyar al Gòlgota plorant al peu de la creu.

—La Magdalena sabia que era prostituta i es va penedir, Jesús la va perdonar.

—Miri monsenyor, només pot veure maldat en un cos humà qui tingui una ànima retorçada, gent escrupolosa, falsa i cínica. Em van ensenyar que hi ha tres formes de pecar: de pensament, obra o omissió. Qui veu maldat en una part anatòmica de l'home, està pecant de pensament.

—Camil·la, hi ha coses que potser no les pots entendre perquè ets una noia, però el sexe genera conflictes, els homes s'exciten amb el sexe i això ocasiona inclús guerres.

—A mi m'ho ha de dir! —feu la Camil·la assenyalant el seu ventre—, però que molts homes no sàpiguen controlar-se no és culpa del sexe, és culpa seva. El fet que el sexe els hi provoqui excitació és un fet natural, la naturalesa ens ho provoca per tal que ens aparellem i perpetuem l'espècie. La natura és sàvia, ho podem veure en els animals.

—Però Camil·la, les persones no som animals.

—Teniu raó, monsenyor, per això tenim l'educació, la urbanitat, per això ens hem posat normes, tot i que hi ha qui no les compleix.—va dir tornant a assenyalar-se el ventre.

—Una de les normes que ens hem imposat és no exposar el nostre sexe i tractar-lo amb cura. —afegí el bisbe.

—Soc molt conscient que la meva pintura va afectar la sensibilitat de molta gent, perquè vivim en una societat corcada, però potser ja comença a ser hora de canviar sensibilitats, això es diu educar, senyor bisbe, educar en el respecte al cos humà, a no veure pecat on no n'hi ha. Tota la feina que va fer l'església durant dos mil anys per criminalitzar el sexe, l'església actual hauria de corregir-la —continuà la Camil·la cada vegada més motivada—, ja sé que no es pot fer d'avui per a demà, però a veure si

saben aprofitar aquesta acció meva imprevista, per començar a tractar el sexe com a normal. Per què, quin sentit té que el clergat estigui obligat a fer el vot de castedat? Jo els hi respecto, cada un pot fer el que vulgui, però tots els apòstols tenien dones, i més d'una, la castedat és un invent de l'església que no té cap sentit. Bé, sí que en té, quan t'adones que l'església és plena d'homosexuals ho acabes entenent tot.

La Régine li va agafar la mà per sota de la taula i li va estrènyer fortament en un gest que volia transmetre prudència, no era qüestió d'embolicar més la troca. No havia entès del tot el que deien en català, però per les cares dels dos interlocutors endevinava que la Camil·la havia traspassat algun límit sagrat.

Els dos prelats s'havien quedat paralizats, eren perfectament conscients que la Camil·la no anava gens desencaminada, però l'església no podia admetre mai de la vida una acusació com aquesta.

El nunci va intentar prendre la paraula, però el bisbe li va fer senyal amb la mà que no parlés, havien d'actuar com si no ho haguessin sentit per no aixecar la llebre.

—No et dic que no tinguis una part de raó, nena —comentà el bisbe, visiblement trasbalsat. Aquella criatura l'havia acorralat i va decidir acabar la conversa al més aviat possible—, però això necessita temps. Veig que tens una ment molt lúcida i t'has preparat molt bé, però ara mateix no podem admetre aquest comportament. Em sap molt de greu, però t'hauré d'aplicar un càstig que serveixi d'exemple, l'església no pot deixar sense puniment una cosa així. Ja estudiaré bé com ho soluciono i t'ho faré saber. Per començar, hauries de tornar a pintar el drap del crucificat, per molt que sigui irreal, hem de continuar la tradició i les creences adquirides al llarg dels temps. I aquesta vegada fes-ho amb una pintura que no s'esborri. He portat el quadre amb mi perquè ho puguis fer sense dilacions.

—No us preocupeu per això, monsenyor, ho faré de seguida. I m'agradaria recordar-li que el gran escultor i pintor Miquel Àngel va pintar totes les figures del Judici Final de la Capella Sixtina del Vaticà completament despullades, i que posteriorment, un altre Papa amb mentalitat més retrògrada, demostrant un total menyspreu per l'art de Miquel Àngel, va fer vestir les figures a un tal Daniele da Volterra que a partir de llavors el denominaren *il Braghettone*.

—Veig que has estudiat amb profunditat la història de l'art, cosa inaudita en una noia, però no em desagrada, ho tindrè en compte.

—Una altra cosa, has dit que en Llorenç no sap pintar, que potser també el vas pintar tu el quadre que va guanyar el concurs del Bisbat?

—Sí, és clar, d'aquí ve el mal. Quan em feia de model per a l'Adam, és quan em va violar, després em va dir que no diria a ningú que el quadre era meu, així va ser com vaig planificar donar-li escarment. M'han dit que va fugir de casa, doncs millor per a la Nati, que no torni.

—I en aquest quadre també hi tens amagada alguna sorpresa?

—No monsenyor, aquí només vaig amagar la meva firma per curar-me en salut si en Llorenç no volia revelar la veritat. Si passeu un drap humit a la part de baix a la dreta la descobrireu. No hi ha res més.

—Bé, espero no tenir cap altra sorpresa. Aquí tens la tela del crucificat perquè reparis aquesta facècia, quan la tinguis ens avises i te la vindrem a recollir al taller del senyor Rodier.

El bisbe tenia molt d'interès de conèixer personalment tan insigne pintor i s'ho va fer venir bé per visitar el seu taller.

El nunci li va donar la tela del crucificat i es van acomiadar capficats. Amb tots els seus estudis de teologia, no havien estat capaços de doblegar aquella noieta. No s'haurien pensat mai que reverien una lliçó que els marcaria tant a tots dos.